

In Valkenburg werd de „Marinus Poststraat” officieel geopend

De nagedachtenis van één onzer nationale helden werd geëerd

Vier jaren na de bevrijding. Wat is er al veel uit onze herinneringen weggevaagd! Wat is er ook spoedig het vergeten van die daden van moed, van trouw en van opoffering! Zo hier en daar bemerkten we, dat er een dankbaar herdenken is en het getuigt van veel piëteit, dat een nieuwe straat in Valkenburg de naam draagt van een onzer bekende verzetslieden, die in de strijd voor hun roeping gevallen zijn. Zaterdagmiddag rond in alle eenvoud de plechtigheid plaats, waarbij de „Marinus Poststraat” officieel werd geopend.

Allereerst kwamen de genodigden (om 4 uur) bijeen in het gemeentehuis waar zij welkom werden geheten door de voorzitter van het comité, de heer G. C. Bol. We merkten de weduwen van Marinus en Johannes Post op, ds Post, enkele leden van de vroegere K.P., het college van B. en W. en ook enkele dorpsgenoten, die, menselijkerwijs gesproken, hun leven te danken hebben aan het moedig ingrijpen van Marinus Post.

Dr v. d. Laan vond het een eer en een vreugde om hier bij elkaar te zijn. Een eer, omdat we hiermede de nagedachtenis konden eren van „Evert”; een vreugde, omdat er dankbaarheid was voor alles, wat hij voor ons volk en vaderland heeft gedaan. De naam van Marinus Post vertolkte de Ned. Leeuw, die in 1940 wel zijn klauwen, maar niet zijn moed had verloren. Het verzetswerk van deze strijder voor recht en vrijheid was zo eenvoudig begonnen: eerst studenten, daarna Joden op zijn boerderij buiten Kampen verborgen. En als de Duitsers dan lastig worden, begint hij met het transport der Joden om ze naar hun onderduikadressen te brengen; wapens worden verzameld en dan kan dat alles vanzelf niet geheim blijven; niet voor de Duitsers en niet voor de NSB-politie. „Evert” moet vluchten en hij, die er nooit aan gedacht had een vrouw kwaad te doen en die geen kind enig leed zou berokkenen, hij rekende ook niet met de mogelijkheid, dat de bezetter zijn handen zou uitstrekken naar de vrouw en kinderen van Marinus Post. Dit gebeurt. De vrouw komt in het kamp, zijn oudste zoon in de gevangenis en zijn boerderij wordt in brand gestoken. Zelf gaat hij zwerven naar Barendrecht, Rijsburg, in Oegstgeest bij de families Link en Spoor. Overvallen op distributiekantoren en bankinstellingen worden geleegd en in die tijd komt hij ook meerdere malen in Valkenburg. In onze gemeente heeft een onderduiker- verrader het duivelse plan opgevat, alle namen van onderduikers, de adressen

van de families, waar deze ondergedoken zijn, en de namen van 17 burgers uit Valkenburg voor de verraderssom van f 100 in handen van de bezetter te geven. Door moedig en kordaat ingrijpen van „Evert” wordt dit voorkomen en de zwerverstocht gaat voort, totdat Marinus Post op de 17de November 1944 in de omgeving van Alkmaar wordt gefusilleerd.

Na deze toespraak begaf het gezelschap zich naar de nieuwe straat, waar mevr. Post op uitnodiging van de heer Bol het doek weghaalde, dat nu de naam van Marinus Post nog bedekte. Een ogenblik van ontroerende plechtigheid.

Burgemeester A. C. de Wilde schetste in enige woorden nog het streven van vele verzetslieden. Bij Marinus Post was het het gehoor geven aan een Goddelijke roeping; aan het zich stellen in de dienst des Heeren en in de dienst van het vaderland. Namens het gemeentebestuur bracht hij de dank over aan mevr. Post voor haar toestemming en aan het comité voor het nemen van dit initiatief.

Nadat men in het gemeentehuis een kopje thee had gedronken, vertolkte de heer Spoor de dank van de K. P. aan het gemeentebestuur van Valkenburg, dat in deze gemeente tot in lengte van jaren de nagedachtenis bewaard zal blijven van een der helden van ons volk.

Ds Post van Rijsburg, de broer van „Evert”, sprak nog een slotwoord, waarin hij in de eerste plaats de dank overbracht van zijn schoonzuster en van de gehele familie. Het was, volgens hem, wel een weemoedige dag, maar toch ook een dag van dankbaarheid. Spr. vroeg zich af wat de toekomst zal brengen. Vlak bij Valkenburg wordt een militair vliegveld steeds intensiever in gebruik genomen. In het dorp zelf staat het bord met de naam „Marinus Post”. Moge het voorbeeld, dat hij ons gegeven heeft, ons steeds in biddende afwachting van God, bereid vinden om te doen, wat Hij van ons vraagt in Zijn dienst en in dienst van ons vaderland.